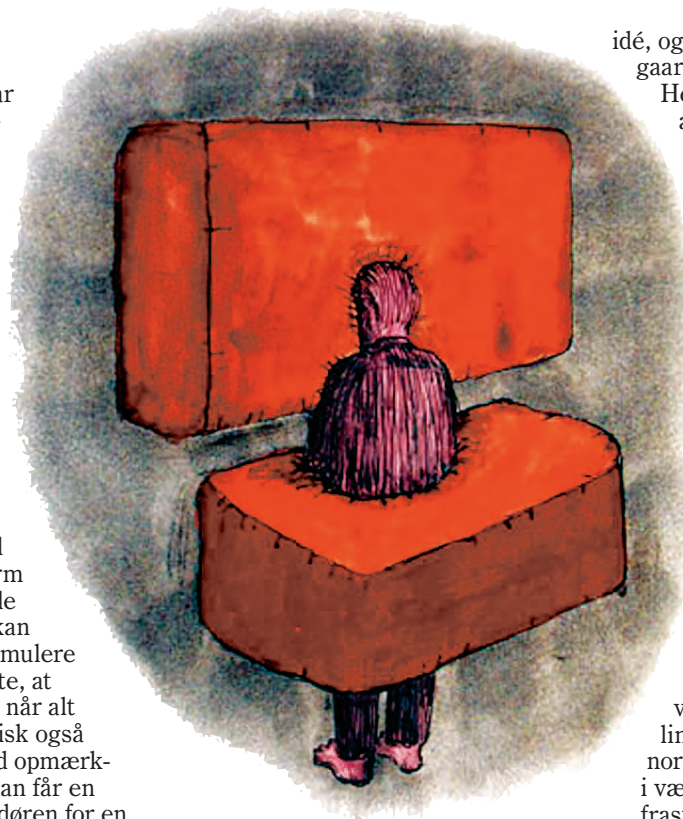

Åh så dejligt normalt ...

Af **METTE SANDBYE**

SIDEN årtusindskiftet har der i samtidskunsten været en tydelig tendens til, at kunstnerne rettede fokus fra egen navle og ud i verden, mod det politiske og samfundsmæssige. Det er en tendens, man for alvor får øjnene op for netop nu med de mange miljø- og klimaorienterede kunstudstillinger, som COP15 også har affødt. Nogle er mindre heldige, andre er rigtig gode og viser, hvordan kunsten kan være med til at artikulere en anden form for mentale billeder end de tørre klimatal og måske kan få os til at tænke eller formulere noget, vi endnu ikke vidste, at vi kunne tænke. Nå men, når alt det er sagt, så er det faktisk også ret velgørende og i alt fald opmærksomhedsskabende, når man får en pressemeddelelse ind ad døren for en udstilling med titlen »En helt normal udstilling«, der begynder sådan her: »Overgaden viser for første gang en helt normal udstilling. Et gennemsnitligt antal kunstnere er blevet bedt om at bidrage med normale værker, der henvender sig til et alment publikum. Udstillingen bestræber sig på at holde sig inden for det normales rammer: både det der fra et kunstnerisk synspunkt betragtes som normalt, og det der almindeligvis opfattes som normalt.«

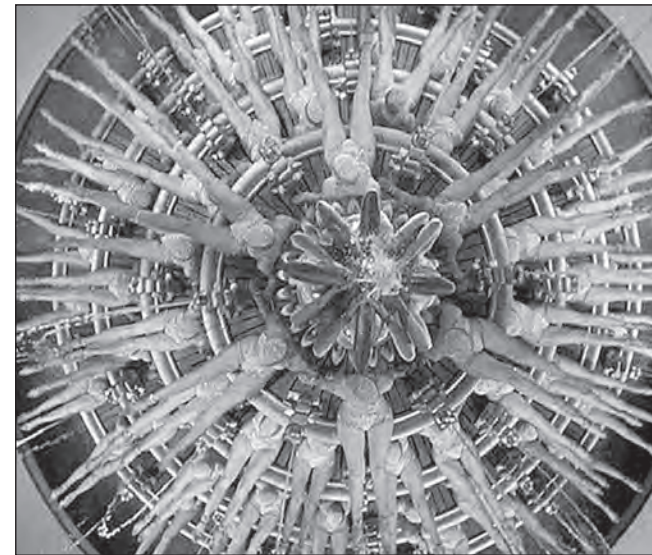
Dette »helt normale« afsæt er i sig selv en god og sjov

Cai Ulrich von Platen: Museum. 2009.
Clausens Kunsthandel.

idé, og med en henvisning til Pia Kjærsgaard og et plakativærk af Peter Holst Henckel lover udstillingen da også at give svar på, »Hvem det egentlig var, der løb nøgen hen over scenen og sagde 'pling'?« For naturligvis er der masser af ironi og »samfundsmæssighed« i al denne tilstræbte normalitet. Lige ved indgangen mødes man af Anders Vistis opslagstavle fra en opgang i et boligkvarter fyldt med den slags nabobesked om fester, rod, affald og meget mere, som vi alle kender og som samlet her fremstår yderst besynderlige, ligesom Ulla Hveisel via plakater, brochurer og fiktive voxpops forsøger at indkredse »det tavse flertal«, »folkedybet« og »den gyldne middevej«, og Thomas Kvam har reduceret kendte kunstværker til gennemsnitlige farveflader. Det er alle værker, der peger på, at forestillingen om det gennemsnitlige og normale enten er uinteressant eller i værste fald dybt absurd og ligefrem frastødende. Svenske Catti Brandelius synger – udklædt som Miss Universe – en popsang i den svenske metro, hvor det normale og dets latente bizarre bagside synges ud for fuld ørehængende udblæsning. Det er også rigtig fint, at udstillingen har medtaget to værker af henholdsvis Stig Brøgger og Albert Mertz fra 1972 og 1969, der begge på dagsfrisk vis spidder kernefamilieens angivelige normalitet og »de venstrefrelste mod forbrugersamfundet« over fredagsmiddagens gode rødvin, som det hedder i Mertz' tekstværk. Alt i alt en seværdig udstilling ud over det normale.

CLAUSENS Kunsthandel er et af byens ældste gallerier. Det ligger fordelt over flere etager med små stueagtige rum og knirkende trapper imellem. Charmingere lokaler men ikke altid så nemme at udstille større formater i. Cai Ulrich von Platen (f. 1955) har taget konsekvensen og pakket sine malerier ind i ét stort iscenesat, forunderligt og faktisk ret mesterligt greb, hvor han bygger videre på de stueagtige rammer, har sat ekstra døre, forhæng, vinduer og vægge ind og transformeret lokalerne til syv tematiserede rum som lysthus, kammer, havestue og kunsthal. Disse »nye« rum

Busby Berkeley: By a Waterfall. (Synkronsvømmere) 1933. Foto.

Maiken Bent: Equipage. Blandteknik. 2009.

danner så rammen om en ophængning af hans malerier, der i en figurativ stiliseret form med klare farver fordelt på store flader bl.a. også fremstiller »det normale« som tomme, desperate jakkesæt, der flakser forvildet om i luften eller mummitroldagtige og westernlignende landskaber, der på én gang er smukke og urovækkende. Von Platen har også eksperimenteret med størrelser og måderne at ophænge og indramme sine billeder på; nogle hænger helt tæt, og i havestuen kan man fra en bæk dvæle ved et kæmpemaleri, der parafaserer Manets Olympia og Goyas Maya, eller man kan stikke hovedet ind i en minikunsthal med mere abstraktekspressionistiske minimalerier.

SIDSTE stop på kunstrundens normalitetsafsøgning gælder Maiken Bents udstilling *Every Room has a Smell* i udstillingsstedet IMO på Carlsbergområdet. Titlen hentyder til den lugt af sure tæer og sved, man forbinder med en gymnastiksal, og som alle sikkert husker. Maiken Bent (f. 1980) har omskabt galleriet til en gymnastiksal med ribber, buk, måtter og hulahoopringe, der alle sammen har fået et twist. De er indpakket i læder i stærke farver eller omviklet med snore og kæder. På den måde fremhæver og forstærker hun meget overbevisende og – som von Platen – i ét stort greb nogle aspekter af træningsrummet, som allerede findes der – mellem det fornuftsbetonede, det torturkammeragtige, det sansestimulerende og ligefrem fetisherotiske, og endelig det formelt æstetiske. Denne flertydighed forstærkes ved, at man ved indgangen mødes af en videoprojektion med et berømt ti-minutters uddrag fra Hollywoodmusicalen *Footlight Parade* fra 1933, hvor Busby Berkeley har koreograferet og iscenesat et fuldkommen forrygende synkronsvømmentnummer med hundredvis af ens klædte svømmepiger, der til smægtende toner danner de mest fabelagtige formationer. Det er et radikalt eksempel på dét, den store tyske kulturteoretiker Siegfried Kracauer kaldte »Massens Ornament«, og som han så transformeret fra Hollywoodfilmene til nazismens masseoptog (filmen er fra samme år, som Hitler overtog den tyske Rigsdag). Sekvensen passer kongenialt til Bents udstilling, men den er så uimodståelig fantastisk, at den også truer med at stjæle hele opmærksomheden. Bents udstilling er anbefalelsesværdig, men hvis man hører til dem, der skal lokkes lidt for at komme til den installatoriske del af samtidskunsten, så tag derud denne weekend, som er sidste chance for at opleve Berkeleys smægtende svømmepiger.

En helt normal udstilling. Overgaden, Overgaden Neden Vandet 17, Kbh. Til 24. januar 2010.

Cai Ulrich von Platen: Tal til mig. Clausens Kunsthandel, Toldbodgade 9, Kbh. Til 19. december.

Maiken Bent: Every Room has a Smell. IMO, Ny Carlsbergvej 68. Til 21. december. Busby Berkeley vises kun til 5. december.

**KUNST
HØJSKOLEN
PÅ ÆRØ**

www.kunstaeroe.dk

www.bobonfilms.com

Væghængt ell. fritstående

BONFILMS
det kompakte billedsted

www.weekendavisen.dk